

Richard Lloyd Parry

Oameni care se hrănesc cu întuneric

Povestea adevărată a unei tinere care a dispărut
de pe străzile oraşului Tokyo – şi a răului care a înghiţit-o

Traducere de Bogdan Nicolae Ghiurco

 ^{editura} behemot

Vânători • 2024

Pentru mama și tata

CUPRINS

PROLOG

Viața dinainte de moarte	11
--------------------------------	----

Partea I. LUCIE	25
1. Lumea cum trebuie.....	27
2. Reguli	37
3. La mare distanță	47

Partea a II-a. TOKYO	55
4. High Touch Town	57
5. Gheișă! (Glumesc)	67
6. Tokyo, tărâmul extremelor	85

Partea a III-a. CĂUTAREA	99
7. S-a întâmplat o nenorocire	101
8. Un apel neinteligibil.....	119
9. O rază de speranță	131
10. S&M.....	143
11. Hăul în formă de om	155
12. Demnitatea poliției	169
13. Palmierii de pe malul mării	183

Partea a IV-a. OBARA	195
14. Cei slabi și cei puternici	197
15. George O'Hara	217
16. Jocul de cucerire.....	231
17. Carita	241
18. În grotă	253

Partea a V-a. JUSTIȚIE	265
19. Ceremonii	267
20. Omul bun la toate	283
21. SMYK	297
22. Condoleanțe.....	307
23. Verdictul.....	323

Partea a VI-a. VIAȚA DUPĂ MOARTE	335
24. Tipic japonez?	337
25. Cum sunt eu de fapt?	355

Mulțumiri	371
Note	373
Despre autor	375

(...), pentru bătrânii care vizitau în ascuns această casă a „frumoaselor adormite”, ele nu însemnau doar regretul copleșitor pentru tinerețea lor trecută, ci și niște ființe care îi ajutau să uite răul comis în cursul vieții. (...) Însă printre ei or fi fost și unii care își obținuseră succesul făcând rău și și-l păstrasera continuând să facă rău. Aceștia nu aveau cugetul împăcat, ci erau mai degrabă niște înfricoșați, niște învinși. Poate că ceea ce urca apăsător din adâncul sufletului lor atunci când stăteau întinși, simțind pielea goală a tinerelor femei adormite, nu era doar spaima față de moartea apropiată și regretul sfâșietor pentru tinerețea pierdută. Erau poate și remușcările față de imoralitățile mereu comise și nenorocirile care tind să se întâmple în familiile celor cu succes. Bătrânii nu aveau probabil un Buddha în fața căruia să îngenuncheze. Când, îmbrățișând strâns corpul gol al frumoasei fete, izbucneau într-un plâns amar, vărsând lacrimi de gheață, și dădeau glas durerii, fata nu-și dădea seama de nimic și în niciun caz nu se trezea. Ei nu simțeau rușine și nici mândria nu le era rănită. Puteau să se lamenteze în voie, să-și dea frâu liber durerii. Astfel că, luând totul în considerare, „frumoasele adormite” erau un fel de zeități. În plus, erau corpuri vii. Pielea tânără și mireasma fetelor ofereau unor astfel de bătrâni jalnici un soi de iertare și consolare.

Yasunari KAWABATA,
*Frumoasele adormite*¹

¹ Yasunari Kawabata, *Frumoasele adormite*, traducere din japoneză de Flavius Florea. (N.t.)

MISSING

行方不明の英国人女性をさがしています。

ルーシー・ブラックマン Lucie BLACKMAN

年 齢 : 21歳
身 長 : 175cm
体 格 : 中位
髪 の 色 : 金髪
瞳 の 色 : 青

7月1日(土)に、
東京で見かけられて以来、
行方が分かっていません。

A g e : 21 years
H e i g h t : 175cm Medium Build
H a i r C o l o r : Blonde
E y e C o l o r : Blue

She was last seen in Tokyo
on Saturday July 1st. Since
then she has been missing.

もし本人を見かけた方、または
何か情報をお持ちの方は

警視庁麻布警察署

tel. 03-3479-0110

または最寄りの警察宛ご連絡を
お願いいたします。

if anyone has seen her, or has any
information relating to her, contact

Azabu Police Station

tel. 03-3479-0110

or your nearest police station.

ルーシー・ブラックマン(英国人女性)

Lucie BLACKMAN (British Female)

PROLOG.

VIAȚA DINAINTE DE MOARTE

Ca de fiecare dată, Lucie se trezește târziu. O geană de lumină mângâie cadrul exterior al ferestrei și pătrunde în încăperea întunecată. Încăperea e joasă, strâmtă, lipsită de culoare. Pe pereți sunt lipite postere și cărți poștale, iar pe umerase atârnă bluze și rochii. Pe podea, pe două saltele pliabile, două trupuri: o fată cu păr blond, o fată cu păr șaten. Fiindcă noaptea este foarte caldă și umedă, fetele dorm pe sub cearșaf doar în tricou și nimic altceva. Afară, corbii croncăne și se încaieră pe încrengătura de cabluri dintre clădiri. S-au culcat la patru dimineața, iar ceasul deșteptător din plastic arată aproape ora prânzului. Fata cu păr șaten rămâne cu capul pe pernă, în timp ce Lucie își îmbracă halatul și intră în baie.

Lucie spune că locuința ei din Tokyo este o „cloacă” și baia este principalul motiv. Trebuie să o împartă cu cinci sau șase oameni, fără să pună la socoteală musafirii de peste noapte, așa că încăperea este slinoasă și mizerabilă. Pe marginea chiuvetei zac tuburi golite de pastă de dinți, pe podeaua cabinei de duș bălesc bucăți de săpun ude, iar scurgerea este acoperită cu un capac lipicios din păr, piele exfoliată și unghii tăiate. De fiecare dată când vrea să folosească baia, Lucie trebuie să își ia din cameră produsele de toaletă – multe și scumpe – pieptenii, periile și trusa de machiaj. Procesul ei de toaletare este lung, minuțios și include numeroase etape: se spală cu șampon, se clătește, se dă cu balsam, își înmoaie pielea, se săpunește, se șterge, se masează, se purifică, se hidratează, așteaptă să fie absorbită crema, se pensează, se piaptăne, se spală pe dinți și își usucă părul. Lucie este întruchiparea diferenței dintre simplul duș de dimineață și *dichisire*. Nimeni nu vrea să o aștepte să iasă din baie, mai ales dacă se grăbește.

Ce vede Lucie când se uită în oglindă? Un chip frumos, luminos, încadrat de păr blond natural, care îi coboară peste umeri. O bărbie puternică; dinți sănătoși, uniformi, albi; pomeți pronunțați și gropițe în obraji atunci când zâmbește. Nas rotund; sprâncene subțiri, grijiu pensate, și ochi mici, albaștri, cu colțurile ușor pleoștite. Lucie este nemulțumită de

„ochii de chinezoaică” și visează ore întregi în fața oglinzii, imaginându-și cum ar arăta altfel. Această trăsătură subtilă este neașteptat de exotica pentru o femeie cu pielea deschisă, cu ochi albaștri și brațe și picioare atât de lungi.

Lucie este înaltă – 1,75 metri – și are forme foarte feminine. Este extrem de atentă cu fluctuațiile ei de greutate. În luna mai, după mutarea în Japonia și eforturile de a-și găsi o locuință și o slujbă, slăbise, însă după câteva săptămâni în care petrecuse noapte de noapte în cluburi, „alcooolul i s-a pus pe șolduri”. În zilele proaste, urăște cum arată. Se simte balonată și fleșcăită; o chinuie faptul că are un semn din naștere pe coapsă și o aluniță neagră între sprâncene. În termeni de modă veche, s-ar putea spune că este „voluptuoasă” și „frumușică”. Fata cu părul castaniu de pe salteaua alăturată, Louise Phillips, cea mai bună prietenă a ei, este o frumusețe mult mai convențională: zveltă, minionă, veselă. În general, pentru oamenii din jur, Lucie pare încrezătoare și relaxată. Felul ei de a râde, de a gesticula când vorbește, de a-și flutura părul, de a-și atinge fără să realizeze interlocutorul îi conferă un farmec care atrage atât bărbații, cât și femeile.

Lucie iese din baie. Ce vrea să facă în continuare? Știu sigur că nu scrie nimic în jurnalul pe care l-a neglijat de aproape două săptămâni. Nu-l sună pe Scott, iubitul ei, care este pușcaș marin pe un portavion american staționat în orașul-port Yokosuka. Mai târziu, familia ei va găsi printre bunurile sale o carte poștală, rămasă neexpediată, adresată bunei ei prietene Samantha Burman.

Dragă Sammy, îți trimit acest scurt mesaj din Tokyo ca să știi cât sunt de fericită că am vorbit aseară cu tine. Sunt foarte bucuroasă că ți-ai făcut un prieten/amic/tovarăș (sau ce-o fi el). Să știi că săptămânile mele au început să fie mai ușoare și zilele de sâmbătă sunt acum foarte diferite, dar, cu toate astea, viața mea este incompletă fără tine și deși nu știu exact când, sunt convinsă că ne vom revedea curând, în țară sau pe unde umblu eu. Te iubesc. Îmi este și îmi va fi mereu tare dor de tine. Cu toată dragostea, Lulu.

La ora unu și jumătate, sună telefonul de la parter. Unul dintre colegii de apartament ridică receptorul și o strigă pe Lucie: e pentru ea. Spre deosebire de Louise, care a primit cadou un mobil de la un client, Lucie trebuie să folosească telefonul cu fise al „cloacei”. Cutia roz din plastic este montată în bucătărie și funcționează cu monede de 10 yen; oricine de la parter poate asculta conversațiile. Dar Lucie știe că nu mai trebuie să îndure mult timp această neplăcere. Peste doar câteva ore, va avea propriul ei telefon mobil.

Între timp, se trezește și Louise și, pe parcursul scurtei conversații telefonice, așteaptă în sufrageria comună. El era, îi spune Lucie după ce atârnă în furcă receptorul roz: întâlnirea a fost amânată cu o oră, la trei. Urmează să o sune iar și să se vadă cu el în gară. Vor lua apoi prânzul, cu întârziere, dar Lucie va avea destul timp ca să ajungă la întâlnirea stabilită la ora opt: o noapte de dans cu Louise și o cu altă fată din club. Lucie își scoate halatul și își alege ținuta pentru azi: rochia neagră, colierul de argint cu pandantiv de cristal în formă de inimă și ceasul Armani. Ochelarii de soare sunt în poșeta neagră. Ora trei vine și trece. La trei și douăzeci sună iar telefonul roz. E pentru Lucie. El o anunță că este pe drum și că va ajunge în gară peste zece minute.

La ieșirea din casă, corbii o întâmpină cu bătaii din aripi și tânguiri. Lucie re trăiește micul șoc zilnic pe care îl simte orice străin din Tokyo. Conștientizează brusc văditul situației și pulsul i se precipită: iată-mă în *Japonia*. Diferențele extraordinare o uimesc în fiecare dimineață. Ungھیurile în care cade lumina și ecourile sunetelor în aerul de vară parcă au ceva străin, nu-i așa? Sau să fie oare comportamentul oamenilor de pe stradă, din mașini, din metrou: discreți, dar hotărâți; exigenți, politicoși și taciturni, dar neșovăielnici, ca și cum ar urma niște ordine secrete?

Un străin nu se vindecă de fiorul unic al vieții de zi cu zi nici după ce locuiește aici ani sau decenii în șir.

„Cloaca” – pe numele ei Casa Sasaki – este o clădire murdară, cu pereți tencuiți, la capătul unui fundac. Lucie o ia la stânga și trece pe lângă alte clădiri de apartamente, și mai degradate, pe lângă locul de joacă cu leagăne din lemn și restaurantul de modă veche, care servește omletă de orez și curry. În mijlocul acestui peisaj gri, se găsește o mică bijuterie arhitectonică: teatrul clasic Noh, construit din beton, împrejmuț cu gard viu, atent tuns, și grădină de pietriș.

Lucie cotește la dreapta și priveliștea se schimbă brusc. Până atunci, atmosfera fusese ponosită și suburbană; aici, la mai puțin de cinci minute distanță de casă, Lucie intră pe șoseaua metropolitană. Deasupra ei, suspendate pe piloni, trec linii de cale ferată și drumuri expres. La cinci sute de metri depărtare, se află gara Sendagaya, unde rutele autobuzelor se intersectează cu liniile de metrou și de tren. Sâmbătă după-amiază, gara este un loc zgomotos și aglomerat din cauza traficului și a oamenilor îmbrăcați subțire, de vară, care intră și ies din clădire. El o așteaptă la ieșirea dinspre Complexul Sportiv Metropolitan, în fața secției de poliție. Mașina lui este undeva în apropiere.

*

*

*

Louise iese din casă cu puțin timp înaintea lui Lucie, pentru a-și rezolva niște treburi personale. Vrea să schimbe o pereche de pantofi în Shibuya, marele cartier comercial din sud-vestul orașului Tokyo. Ia trenul către gara Shibuya, unde cele nouă linii de cale ferată aduc zi de zi două milioane și jumătate de pasageri. Louise rătăcește confuză printre numeroșii oameni ieșiți sâmbăta din locuințe și trece pe lângă magazinele și restaurantele care, în ciuda diversității amețitoare, nu reușesc să se deosebească între ele. După mult timp irosit, găsește în sfârșit magazinul pe care îl caută, apoi se întoarce obosită spre gară.

Imediat după ora cinci, îi sună telefonul mobil. Pe ecran apar cuvintele APELANT NECUNOSCUT. Dar este vocea lui Lucie, care ar trebui să plece în curând spre casă dacă vrea să aibă timp să se pregătească pentru noaptea care urmează. O sună din interiorul unei mașini în mișcare. Se îndreaptă spre „malul mării”, spune ea, unde va lua prânzul cu el (deși e foarte târziu ca să mai poată fi numit prânz). „Dar nu este cazul să îți schimbi planurile pentru diseară”, îi spune ea lui Louise; va ajunge acasă la timp și îi va telefona din nou peste o oră sau două. Pare fericită și veselă, dar ușor stânjenită, ca atunci când știi că îți ascultă cineva conversația. O sună de pe mobilul lui, îi spune ea lui Louise, așa că nu poate vorbi mult.

Mai târziu, Louise va declara că a fost surprinsă de evoluția lucrurilor și că era atipic pentru Lucie să se urce în mașina unui bărbat și să părăsească Tokyo împreună cu el. În schimb, era tipic pentru ea să îi dea astfel de telefoane. Lucie și Louise se cunoșteau din copilărie și aveau o prietenie strânsă. Se sunau doar de dragul de a vorbi și de a-și reconfirma apropierea și încrederea, chiar și atunci când aveau puține de spus.

Este o după-amiază de vară apăsător de caldă și de umedă. Louise intră în magazinul lor preferat, Laforet, și cumpără autocolante strălucitoare și sclipici ca să-și decoreze fețele pentru noaptea în club. Soarele se scurge de pe cer; seara acoperă sub pelerina sa clădirile ponosite și aprinde neoelele restaurantelor, barurilor, cluburilor și ale celorlalte locuri de speranță și desfătare.

Trec două ore.

La șapte și șase minute, după ce s-a întors acasă, Louise primește un nou telefon. Este Lucie, extrem de binedispusă și de entuziasmată. E un tip tare cumsecade, îi spune ea. După cum i-a promis, i-a dăruit un telefon mobil și o șampanie Dom Perignon pe care și-a propus să o bea mai târziu

cu Louise. Este neclar unde se află mai exact și lui Louise nu îi trece prin cap să întrebe. Dar se va întoarce într-o oră, îi spune ea.

La șapte și șaptesprezece minute, Lucie își sună iubitul, Scott Fraser, dar îi răspunde mesageria vocală. Îi lasă un mesaj scurt, dar vesel, și îi promite că se va întâlni cu el a doua zi.

Apoi Lucie dispare.

Seara în Tokyo este abia la început, dar ieșirea fetelor în club și întâlnirea cu Scott nu vor mai exista. De fapt, nu va mai exista nimic. Stocat în banca de date a companiei de telefonie, din care va fi șters automat peste câteva zile, mesajul de pe telefonul mobil este ultima dovadă vie a existenței lui Lucie.

*

*

*

Când a văzut că Lucie nu s-a întors, așa cum promisese, Louise a fost copleșită imediat de teamă. Mai târziu, unii vor vedea în asta un lucru suspect: *de ce* a intrat așa repede în panică? Colegii ei de apartament, care fumau marijuana în sufragerie, nu au înțeles motivele agitației ei. La doar o oră și ceva după momentul în care Lucie ar fi trebuit să se întoarcă, Louise și-a sunat mama, Maureen Phillips, în Marea Britanie. „S-a întâmplat ceva cu Lucie”, i-a spus¹. Apoi a plecat la Casablanca, clubul de animatoare din cartierul de divertisment Roppongi, unde lucrau amândouă.

„Îmi amintesc foarte bine ziua de 1 iulie”, a declarat bărbatul care lucra în club în acel moment. „Era sâmbătă seara și Lucie și Louise aveau liber. Niciuna dintre ele nu trebuia să lucreze. Dar Louise a venit foarte devreme și a spus: «Lucie a dispărut. S-a dus să se întâlnească cu un client. Și nu s-a mai întors.» Nimic surprinzător. Era abia ora opt sau nouă. I-am spus: «E firesc, nu-i nimic ciudat, Louise. De ce ești așa îngrijorată?» Mi-a răspuns: «Lucie mă sună întotdeauna dacă nu se întoarce la timp sau intervine ceva.» Și așa era. Știau mereu una de cealaltă. Aveau o prietenie foarte solidă. Louise și-a dat seama imediat că s-a întâmplat ceva.”

Louise a telefonat la club toată noaptea ca să întrebe dacă știa cineva ceva despre Lucie, dar în zadar. S-a plimbat prin cartierul Roppongi și a intrat în toate barurile și cluburile pe care le frecventau de obicei: Propaganda, Deep Blue, Tokyo Sports Cafe, Geronimo's. A vorbit cu bărbății care împărțeau fluturași la Intersecția Roppongi și i-a întrebat dacă o zărise vreunul pe Lucie. Apoi a luat un taxi până în clubul Fura din sectorul Shibuya, unde ar fi trebuit să meargă în acea noapte. Știa că nu își va

¹ *Mail on Sunday*, 16 iulie 2000.

găsi prietena acolo – de ce să fi mers Lucie singură în club, fără să treacă mai întâi pe acasă sau măcar să o sune? Dar Louise nu știa ce altceva să facă.

A plouat aproape toată noaptea: o ploaie caldă de vară, sufocantă, specifică pentru Tokyo. Duminică dimineață, când s-a crăpat de ziuă, Louise s-a întors în Casa Sasaki, după ce trecuse prin toate barurile posibile și imposibile. Lucie nu era acasă și nu-i lăsase niciun mesaj.

Louise i-a telefonat atunci lui Caz, un ospătar japonez de la Casa-blanca, și s-a sfătuit cu el ce să facă. Caz a sunat la principalele spitale din oraș, dar niciunul nu auzise de Lucie. Poate că Lucie se hotărâse să petreacă noaptea în compania clientului ei „cumsecade” și pur și simplu uitase să o înștiințeze pe Louise, i-a sugerat Caz. Louise i-a răspuns că așa ceva era exclus și că ele două erau foarte apropiate.

Următorul pas logic ar fi fost să telefoneze poliției. Dar această posibilitate o neliniștea. Lucie și Louise intraseră în Japonia ca turiste, în baza unor vize de nouăzeci de zile care le interziceau explicit să lucreze. Toate fetele din cluburi, de fapt majoritatea străinilor care lucrau în Roppongi, erau în aceeași situație. Și ele, și cluburile angajatoare încălcau legea.

*

*

*

Luni dimineață, Caz a însoțit-o pe Louise la Secția de Poliție Azabu din Roppongi și au depus o sesizare despre dispariția lui Lucie. Au declarat că Lucie era turistă, că se afla în Tokyo în vacanță și că ieșise sâmbătă la o întâlnire cu un japonez. Nu au scos nicio vorbă despre Casablanca, despre animatoare sau clienții clubului.

Polițiștii nu au arătat prea mult interes.

În după-amiaza aceleiași zile, la ora trei, Louise a mers la Ambasada Marii Britanii din Tokyo. A vorbit cu viceconsulul, un scoțian pe nume Iain Ferguson, și i-a spus toată povestea. Ferguson a fost primul dintr-o lungă succesiune de oameni care s-au arătat intrigăți de împrejurările ieșirii lui Lucie în oraș. „Am întrebat-o ce știe despre client și am aflat surprins că nu știe nimic”, a scris a doua zi într-un raport². „Conform spuselor lui Louise, este la ordinea zilei ca fetele, cu acordul clubului, să le dea clienților cărțile lor de vizită și să se întâlnească cu ei în privat. I-am spus că mă îndoiesc că fetele au permisiunea să se vadă cu

² Raport de activitate zilnic, Ambasada Marii Britanii, 4 iulie 2000, întocmit de Iain Ferguson, viceconsul.

clienții fără știrea clubului. Totuși, Louise a rămas fermă pe poziții. Lucie nu i-a spus absolut nimic despre client, cum îl cheamă, ce mașină conduce și, în afară că se îndreaptă spre plajă, nu i-a zis nici măcar unde merg...”

Ferguson a cerut insistent informații despre caracterul lui Lucie. Era capricioasă, imprevizibilă, neserioasă? Era naivă sau ușor influențabilă? „Răspunsurile lui Louise au creionat imaginea coerentă a unei tinere încrezătoare, înțelepte, inteligente, care avea destulă experiență și discernământ ca să nu riște prosteste”, a notat Ferguson. Atunci cum se face că urcase în mașina unui străin? „Louise nu a reușit [...] să explice, afirmând din nou că acest comportament era atipic pentru Lucie.”

Nimeni nu are mai multă experiență cu neroziile pe care le fac britanicii în străinătate ca un agent consular. Și nimeni nu știe mai bine că atunci când un tânăr „dispare”, explicația este, de cele mai multe ori, previzibilă și banală: certuri între prieteni sau iubiți; droguri, beții sau sex. Dar Lucie o sunase de două ori pe Louise în cursul după-amiezii ca să o informeze despre programul ei. După ce îi spusese că se va întoarce într-o oră, era greu de imaginat de ce nu o anunțase despre planurile ei, chiar dacă și le schimbase. Iain Ferguson a dat telefon la Secția de Poliție Azabu și le-a spus polițiștilor că personalul ambasadei era extrem de îngrijorat de situația lui Lucie și că, după părerea lor, nu era o simplă dispariție, ci, foarte probabil, un caz de răpire.

*

*

*

Louise părăsi ambasada. În cele două nopți care trecuseră de la dispariția lui Lucie, nu închisese un ochi. Incertitudinea și încordarea erau chinuitoare. Singurătatea camerei pe care o împărțise până atunci cu Lucie era insuportabilă. Așa că se duse la o prietenă, în apartamentul căreia își dăduseră întâlnire mai mulți cunoscuți ai lui Lucie.

Cu puțin timp înainte de ora cinci și jumătate, sună telefonul mobil și Louise se năpusti să răspundă.

– Alo? spuse ea.

– Stau de vorbă cu Louise Phillips? Întrebă un glas.

– Da, eu sunt, Louise. Cine-i la telefon?

– Mă numesc Akira Takagi. În fine, sun din partea lui Lucie Blackman.

– Lucie! Doamne Sfinte, unde e? Mi-am făcut atâtea griji? E acolo?

– Sunt cu ea. E aici. E bine.

– O, Doamne, slavă Domnului. Dă-mi-o la telefon. Trebuie să vorbesc cu ea.

Era un glas de bărbat. Vorbea engleză cu încredere, dar avea un accent japonez pronunțat. Era calm, imperturbabil și nonșalant, aproape prietenos, chiar dacă Louise era agitată și tulburată.

– Nu trebuie deranjată acum, spuse el. În fine, este în dormitorul nostru. Învăță și exersează un nou stil de viață. Are multe de învățat săptămâna asta. Nu trebuie să fie deranjată.

Louise le șopti prietenilor ei: „El e”, cerându-le disperată un pix și o hârtie.

– Cu cine vorbesc? Întrebă ea. Ești tipul cu care a ieșit sâmbătă?

– Am cunoscut-o duminică pe Lucie. Sâmbătă l-a cunoscut pe gurul meu, pe liderul grupului meu.

– Gurul tău?

– Da, gurul meu. În fine, s-au întâlnit în tren.

– Dar... când am vorbit cu ea, era într-o mașină.

– Traficul era aglomerat, foarte aglomerat și nu voia să întârzie la întâlnirea cu tine. Așa că a decis să ia trenul. Dar chiar înainte să urce în tren, l-a cunoscut pe gurul meu și s-a hotărât să își schimbe viața. În fine, a decis să adere în acea noapte la secta lui.

– Secta lui?

– Da.

– Cum adică, ce sectă? Poftim?... Unde e Lucie? Unde e secta despre care vorbești?

– În Chiba.

– Poftim? Vrei să repeți? Poți să-mi spui pe litere?

– În Chiba. Îți spun și pe litere: C-H-I-B-A.

– Chiba. Chiba. Și... cum se numește?

– Religia reînviată.

– Cum? Ce-i asta...

– Religia reînviată.

Bărbatul repetă și această propoziție, literă cu literă.

Louise simți cum gândurile i se învâlmășesc în cap.

– Trebuie să vorbesc cu Lucie, spuse ea. Dă-mi-o la telefon.

– Nu se simte prea bine, spuse bărbatul. În fine, acum nu vrea să vorbească cu nimeni. Poate va discuta cu tine la sfârșitul săptămânii.

– Te rog, spuse Louise. Te rog, te rog, lasă-mă să vorbesc cu ea.

Legătura se întrerupse.

– Alo? Alo? spuse Louise, dar nu era nimeni la capătul firului.

Privi micul telefon argintiu din mâinile ei.

Peste câteva secunde, începu să sune din nou.

Cu degete tremurânde, Louise apăsă butonul de răspuns.

– Îmi pare rău, spuse aceeași voce. Cred că a picat semnalul. În fine, Lucie nu poate vorbi acum cu tine. Nu se simte bine. Poate veți sta de vorbă la sfârșitul săptămânii. Dar află de la mine că a început o viață nouă și nu vrea să dea înapoi. Știu că are multe datorii, șase sau șapte mii de lire. Dar și le plătește într-un mod mult mai bun. În fine, a vrut doar să vă anunțe pe tine și pe S’kotto că este teafără. Are de gând să ducă o viață mai bună.

Bărbatul rostise răspicat cuvântul „S’kotto”, forma japoneză a numelui englezesc Scott.

– A pregătit o scrisoare pentru Casablanca prin care își anunță demisia.

Urmă o pauză. Louise începu să plângă.

– În fine, care-i adresa ta?

– Adresa mea? spuse Louise.

– Adresa apartamentului tău din Sendagaya.

– De ce... de ce vrei să știi adresa mea?

– Ca să-ți trimit o parte din lucrurile lui Lucie.

Senzația de spaimă, cauzată până atunci de dispariția prietenei ei, deveni brusc personală. „Vrea să știe unde stau”, se gândi Louise. „Vrea să vină după mine.”

– Păi, Lucie știe foarte bine, spuse ea. Doar își cunoaște adresa.

– Nu se simte prea bine acum și nu-și amintește.

– Păi, nici eu nu-mi amintesc.

– Bine... dar poți să-mi dai un reper?

– Nu, nu, nu-mi amintesc.

– Cum se cheamă strada? Îți amintești?

– Nu, eu...

– În fine, trebuie să-i trimit lucrurile.

– Nu-mi amintesc...

– Dacă e complicat, nu-ți face griji.

– Pur și simplu, nu am adresa la mine...

– Bine. Nu-ți face griji.

Louise era copleșită de panică și de emoții. Plângând, îi întinse telefonul unui prieten, un australian care trăia în Tokyo de mulți ani.

– Alo, spuse în japoneză. Unde-i Lucie?

Câteva clipe mai târziu, îi întinse iar telefonul.

– Vrea să vorbească doar în engleză, îi spuse el lui Louise. Și vrea să vorbească doar cu tine.

Între timp, Louise își adunase puțin gândurile. Realizase că trebuie să îl tragă de limbă, să afle unde era Lucie.

– Alo, spuse ea. Sunt eu, Louise. Deci, pot să mă înscriu și eu în secta ta?

Bărbatul șovăi. Apoi o întrebă:

– Ce religie ai?

– Sunt catolică, la fel ca Lucie. Nu mă deranjează schimbarea. Și eu vreau să duc o altă viață.

– În fine, e decizia lui Lucie. Ea trebuie să hotărască. Mă mai gândesc.

– Te rog, lasă-mă să vorbesc cu ea, spuse Louise disperată.

– Voi vorbi cu gurul meu. Îl voi întreba pe el.

– Te rog, lasă-mă să vorbesc cu ea, strigă Louise. Te rog, te implor, lasă-mă să vorbesc cu ea.

– În fine, trebuie să închid, spuse bărbatul. Îmi pare rău. Am vrut doar să-ți spun că n-ai s-o mai vezi niciodată. Adio.

Legătura se întrerupse a doua oară.

*

*

*

Lucie a dispărut sâmbătă, 1 iulie 2000, la jumătatea primului an al secolului XXI. A durat o săptămână ca vestea să se răspândească în întreaga lume. Prima știre a apărut duminică următoare, în 9 iulie, când un ziar britanic a publicat un scurt articol despre o turistă dispărută pe nume „Lucy Blackman”. A doua zi, ziarele britanice și japoneze au publicat articole ceva mai detaliate. Jurnaliștii au menționat numele lui Louise Phillips, al surorii lui Lucie, Sophie Blackman, despre care au afirmat că zburase la Tokyo ca să o caute, și al tatălui ei, Tim, care se afla în drum spre Japonia. Au făcut referire la un apel telefonic amenințător și o sugestie vagă că fusese răpită de o sectă. Două articole și-au exprimat „temerea” că fusese „obligată să se prostitueze”. Au scris despre Lucie că fusese însoțitoare de zbor pentru compania British Airways, dar a doua zi au început să se refere la ea ca la o „fată de bar” sau „animatoare de club” din „cartierul roșu din Tokyo”. Televiziunea japoneză a preluat știrea și echipele de filmare au început să bântuie prin Roppongi, în căutarea unor străine blonde. Combinația dintre vârsta tinerei dispărute, cetățenia ei, culoarea părului și implicațiile slujbei ei a dat greutate știrii; cazul a devenit imposibil de ignorat. În 24 de ore, douăzeci de reporteri și fotografi britanici și cinci echipe de televiziune au sosit cu avionul în Tokyo, pentru

a se alătura celor zece corespondenți și jurnaliști independenți cu statut permanent.

În acea zi, au fost tipărite și distribuite în toată țara treizeci de mii de afișe, în special în Tokyo și în Chiba, prefectura învecinată din estul capitalei.

„DISPĂRUTĂ” scria în partea de sus a afișului, în engleză și japoneză, și „Lucie BLACKMAN (Cetățeană britanică)”, în partea de jos.

Vârsta:	21 de ani
Înălțimea:	175 cm, constituție medie
Culoarea părului:	Blond
Culoarea ochilor:	Albaștri

Ultima oară a fost văzută în Tokyo sâmbătă, 1 iulie. De atunci, este dispărută.

Dacă ați văzut-o sau aveți informații despre ea, luați legătura cu Poliția Azabu sau adresați-vă celei mai apropiate secții de poliție.

Afișul era dominat de fotografia unei tinere în rochie neagră, scurtă, așezată pe o canapea. Fata avea părul blond și dinții albi dezgoliți într-un zâmbet stânjenit. Camera o surprinsese de sus, dând chipului ei un aspect copilăresc. Capul mare, părul lung și bărbia fermă făceau ca fata de pe afiș să semene cu Alice în Țara Minunilor.

*

*

*

Lucie Blackman era deja moartă. Murise înainte să aflu de existența ei. Sincer să fiu, tocmai faptul că era moartă – sau dispărută, așa cum credea toată lumea la acea vreme – îmi stârnise interesul pentru ea. Eram corespondentul unui ziar britanic și locuiam în Tokyo. Lucie Blackman era o tânără britanică dispărută în capitala Japoniei, ceea ce însemna că, din punctul meu de vedere, era o *poveste*.

La început, povestea a fost o enigmă, dar s-a transformat cu timpul într-un mister profund. Lucie a fost considerată inițial o victimă tragică, însă, în cele din urmă, a ajuns un caz și un subiect de aprigă dispută în tribunalele japoneze. Povestea a atras atenția multor cetățeni japonezi și britanici, în pofida incertitudinii și inconsecvenței informațiilor. Luni la rând, interesul pentru cazul lui Lucie scădea complet, apoi o nouă evoluție a situației creștea brusc nevoia de știri și de explicații. În linii mari, povestea ei era destul de banală – o fată dispărută, un cadavru găsit, un bărbat acuzat – dar la o privire atentă, devenea atât de complicată, de confuză, de plină de întorsături bizare și de evoluții iraționale, încât un

reportaj tradițional era, în mod inevitabil, nesatisfăcător, ridicând mai multe întrebări decât răspunsuri.

Caracterul evaziv și felul în care nu se încadra în nicio categorie clasică de știri au conferit poveștii un aer fascinant. Curiozitatea pe care mi-a stârnit-o nu a putut fi potolită de un articol de ziar pe patru coloane sau de un reportaj de televiziune de trei minute. Povestea mi-a infestat visele. Chiar și după câteva luni, mi-a fost imposibil să o uit pe Lucie Blackman. Am cercetat întâmplarea de la bun început, parcurgând succesiv toate etapele sale, încercând să creez o poveste coerentă și inteligibilă, să dezleg toate nodurile și să netezesc toate asperitățile cazului. Mi-a luat zece ani.

Am trăit în Tokyo aproape toată viața mea de adult și am călătorit în întreaga Asie. Fiind reporter de război și relatând de la fața locului despre dezastre naturale, am văzut multă suferință și întuneric. Dar povestea lui Lucie m-a obligat să descopăr unele trăsături ale umanității pe care nu le-am observat înainte. M-am simțit de parcă aș fi descoperit în podeaua casei mele o trapă, o ușă dincolo de care se ascund tot felul de secrete: fapte înspăimântătoare, violente, monstruoase, a căror existență nu am bănuț-o niciodată. Cunoașterea acestor lucruri obscure m-a stânjenit și m-a făcut să mă simt extrem de naiv. Eu, un reporter cu experiență, pierdusem din vedere un aspect remarcabil al orașului pe care, prin natura meseriei mele, eram dator să îl cunosc pe toate fețele.

Am început să o privesc pe Lucie ca pe un om, nu ca pe o poveste, abia după ce cazul a părăsit atenția publică. Îi cunoscusem rudele în timpul vizitelor lor în Japonia. Ca reporter al cazului, m-au tratat mai întâi cu neîncredere și prudență și, în cele din urmă, cu prietenie și prudență. Am călătorit apoi în Marea Britanie și am vizitat familia Blackman acasă la ea. Am vorbit cu prietenii și cunoștințele lui Lucie din diferite etape ale vieții ei. L-am cunoscut pe fiecare prin intermediul celuiilalt; la început erau reticenți, dar în cele din urmă i-am convins să vorbească. De-a lungul anilor, am revenit de mai multe ori la părinții, sora și fratele lui Lucie. Puse cap la cap, înregistrările interviurilor cu ei însumează câteva zile.

Înțelegerea elementelor esențiale dintr-o viață curmată la douăzeci și unu de ani mi s-a părut o sarcină ușoară. Aparent, Lucie Blackman nu era cu nimic diferită de alte milioane de tinere din sud-estul Angliei provenite din clasa de mijloc și care au avut parte de o educație și o condiție financiară bune. Lucie a dus o existență „obișnuită”, „normală”, iar cel mai remarcabil eveniment din viața ei a fost, de departe, sfârșitul de care a avut parte. Însă, cu cât am analizat-o mai atent, cu atât m-a intrigat mai tare.

După cum știm din propria noastră experiență, după vârsta de douăzeci și unu de ani, este normal ca personalitatea și caracterul unui om să se schimbe, să se complice și să devină greu de înțeles chiar și pentru cei apropiați. Toți cei care au cunoscut-o pe Lucie o descriu ușor diferit. Încă din primii ani de adolescență, viața ei a fost un amalgam de convingeri, sentimente și aspirații, adesea contradictorii. Lucie era loială, sinceră și uneori vicleană. Era tranșantă, demnă de încredere și vulnerabilă. Era simplă și misterioasă, directă și secretoasă. Ca biograf, mi-am dat seama că sunt incapabil să discern și să coroborez informațiile contradictorii, pentru a reda corect povestea vieții ei. M-a fascinat procesul de descoperire a trecutului unei persoane pe care nu am cunoscut-o și nu aș fi cunoscut-o niciodată și despre a cărei existență aș fi fost complet străin dacă nu ar fi murit.

La câteva săptămâni după dispariție, mulți, foarte mulți oameni au auzit de Lucie Blackman și i-au învățat chipul sau, cel puțin, versiunea din ziare și de la televizor, chipul lui Alice de pe afiș. Pentru ei, Lucie este o victimă, un simbol reprezentativ pentru tinerele care sfârșesc cumplit într-un ținut exotic. De aceea, sper să zugrăvesc fidel cine a fost Lucie Blackman, redându-i statutul de persoană normală, complexă și adorabilă prin felul ei obișnuit de a fi, care a avut o viață înainte să moară.